

Kapitola 1

„Dvě tresky s hranolkama?“ ptám se a zvedám oči od pultu.

„Ano, zlato,“ odpoví mi muž s úsměvem.

Je pátek, doba oběda, takže by tady mělo být rušněji. Mnohem rušněji. Zákazníci k nám sice chodí stále, ale několik posledních týdnů, možná i měsíců, se už v našem bistru *Zlatá rybka* nevytvořila žádná pořádná fronta. Nasypu horké zlatavé hranolky do kartonové vaničky a položím na ně dva čerstvě osmažené kousky tresky v křehkém těstíčku, které ještě syčí.

„Sůl? Ocet?“

„Ne, díky,“ odvěti muž a olízne si rty. Za úbytek zákazníků rozhodně nemůže Philova ryba s hranolky.

Zabalím vaničku do bílého papíru, podám ji čekajícímu muži a ten mrštným krokem odejde.

Můj šéf a mimořádně zručný kuchař Phil Preston se podívá na hodinky. „Kolik jich dneska bylo, Nell?“

„Moc ne,“ odpovím a soucitně protáhnu obličej. Jen hrstka lidí.

„V takový zimě se sem normálně táhnou celý zástupy.“ Phil si promne ruce, i když je tu stejné horko jako obvykle.

Kromě pultu, kde vydáváme jídlo přes ulici, máme i malou jídelnu, která se těší velké oblibě. Dnes v ní ale obědvají pouze dva lidé, takže moje kolegyně Jenny, která dnes slouží jako servírka, tráví většinu pracovní doby listováním v časopisu *Heat*.

„Mohla bych si stoupnut před vchod a nabízet lidem hranolky přímo na ulici,“ navrhně Jenny, když odtrhne pozornost od posledních eskapád našich celebrit.

„Tak snadný to asi nebude. A nemůžeme pořád všechno sva-
lovat na krizi,“ opáčí Phil a zavrtí hlavou.

„A co takhle trochu na ně přitlačit, aby si objednali ještě něco navrch?“ pokračuje Jen. „Jako se to dělá v kavárnách. Dáte

si k tomu ještě koláč? Dušený fazolky? Sázený vejce? Nebo okurčičku?“

Všichni se rozesmějeme.

„Tys to přímo povýšila na umění, Jen,“ poznamenám.

„Dneska to vyzkouším,“ trvá na svém. „Schválně.“

Vezmu si zlatavý hranolek a zadumaně z něj začnu ukusovat. V bistru, kde se prodávají smažené ryby s hranolky, pracuju už přes rok. Obvykle sloužím v době, kdy k nám chodí zákazníci na oběd – od dvanácti do dvou –, a pak se vracím v šest hodin večer a pracuju do deseti. Díky tomu se můžu se svým přítelem Ollym střídat doma u naší dcery Petal. Netvrdím, že je to snadné – během týdne poletujeme sem a tam tak usilovně, že by nás klidně mohli zaměstnat v cirkusu –, ale jinak to nejde. Nejsme jediní na světě, kdo se poslední dobou musí pořádně otáčet. Všichni prožíváme totéž, ne? Petal jsou teprve čtyři roky, ale musím kajícně přiznat, že se těším, až půjde do školy, i když je mi samozřejmě líto, že bude muset pravidelně odcházet z domova. Ale doufám, že potom snad už nebudeme žít tak hekticky jako teď.

„Co budu proboha dělat?“ vzdychne Phil a prohrábne si vlasy. „Začíná to být vážný.“

Jinými slovy nám vlastně sdělil, že pokud to takhle půjde dál, nebude už potřebovat tolik zaměstnanců. Až doteď nás všechny tři – mě, Jenny i naši kolegyni Constance – ve svém malém podniku držel, protože pro něj pracujeme dost dlouho a všichni si výborně rozumíme a skvěle spolu vycházíme. Ale prožíváme těžké období.

Rozhlédnu se po bistru. Desky stolů z borového dřeva jsou natřené lesklým oranžovým lakem, na stěnách svítí meruňková barva a ve výši pasu je na nich nalepený ozdobný pruh s květinovým vzorem, který už drží jen silou vůle a na několika místech se odchlipuje. „Neber si to ve zlým, Phile,“ odvážím se pípnout, „ale vypadá to tady trochu omšele.“

„Myslíš?“

„Jsi chlap,“ dodám. „Tyhle věci ti prostě unikají.“

„Je to takový retro z osmdesátých let,“ přidá se Jenny.

„Fakt?“ Phil se rozhlédne, jako by se na svůj podnik díval poprvé. „Já to se štětcem a válečkem moc neumím. Jestli myslíš, že je to tady zapotřebí nějak oživit, můžu objednat dekorátéra a ten nám řekne, co by se dalo vylepšit.“

„Dneska se už dělají spíš kompletní rekonstrukce, Phile. Tady po ní volá úplně všechno,“ prohlásím. Můžu totiž spolehlivě říct, že na úpravu interiéru Phil už dlouho nevynaložil ani jedinou penci.

Šéf ale zamyšleně mlaskne. „Víš, co by to stálo? Zrovna teď si fakt nemůžu dovolit rozhazovat.“

„Dej mi nějaký peníze a já to udělám,“ vyhrknu dřív, než si to stačím pořádně rozmyslet.

Phil se rozesměje.

„Tvrdiš, že si nemůžeš dovolit profesionály. Já to udělám lacino. Všichni přiložíme ruku k dílu. Koneckonců, pokud půjde tenhle podnik ke dnu, skončíme na dlažbě všichni.“

„To je pravda, ale –“

„Jsem skvělá dekorátérka,“ pokračuju, dřív než mě stačí zahrnout dalšími námitkami. „Byl jsi přece u mě doma.“

„Já vím. Je to tam... jak jsem to říkal?“

„Unikátní,“ přispěchám mu na pomoc. „A taky odvázaný. A všechno je to jen a jen moje dílo.“ V obývacím pokoji mám růžové pruhované tapety tón v tónu a na židlích potahy ve stejných barvách, ale s puntíkatým vzorem. Parkety jsem si zbrousila a nalakovala taky sama a pořídila si na ně sedací polštáře připomínající obrovské dortíky. „Něco podobného by se dalo udělat i tady. Dodáme tomu trochu šfávy.“

Philova tvář se rozjasní. „Myslíš to vážně?“

Pokrčím rameny. „Proč ne? Dneska večer vyrobím návrh se vzorníkem.“

„Návrh?“ Jenny a Phil si vymění udivený pohled.

„Můžu začít hned zítra, jakmile zavřeme.“

Tentokrát se udiveně tváří pouze Phil. Dokonce mám dojem, že mu z očí vyzařuje zděšení. „Zítra?“

„Večer zrovna nemám nic na práci, takže v tom aspoň nebudete sami,“ nabídně se Jenny.

Momentálně totiž nemá žádného chlapa, což je u ní docela vzácnost. Moje kamarádka je štíhlá brunetka s velice vyvinutým popředím a na nezájem mužů si rozhodně nemůže stěžovat. Její rejstřík však tvoří většinou neurvalci a vyhazovači a žádný z nich s ní nezůstal moc dlouho.

„Na malování a lakování jsem levá, ale můžu aspoň dělat nějaký podřadný práce a vařit čaj,“ navrhne.

„To zní dobře,“ odpovím.

Obě se nedočkavě podíváme na Phila.

„Taky nemám nic lepšího na práci,“ prohlásí nakonec a pokrčí rameny.

Philovi je odhadem něco málo přes šedesát. Asi před pěti lety od něj odešla manželka za mnohem mladším mužem, který si ji naprosto omotal kolem prstu. Phil nevede skoro žádný společenský život, pokud ho zrovna nevytáhneme do hospody nebo na pizzu. *Zlatá rybka* pro něj znamená prakticky celý život. Na svůj věk vypadá moc dobře a je vždy upravený jako ze škatulky. Občas ho přátelsky poškádlíme, že mu hranolková strava trochu zakulatila postavu a vlasy na temeni už taky nemá tak husté jako zamlada, ale dneska se už pleš nepovažuje za žádné neštěstí, ne? Jenny se ho neustále snaží dát dohromady s celou plejádou žen, ale Phil o ně nejeví valný zájem. Podle mě se ve skrytu duše děsí možnosti, že by třeba mohl skončit se ženskou, která by byla Jennyinou kopií. Takovou by sotva zvládl.

Phil zamyšleně stiskne rty. „Kolik by to podle tebe mohlo stát?“

„Nemám tušení.“ V nynějším katalogu B&Q se totiž moc neorientuju, protože kdykoliv mě přepadne chuť něco vyzdobit, musím si barvu někde vyžebrot, ukradnout nebo půjčit. Většinu domu jsem vymalovala tím, co zbylo ve zpola vypotřebovaných plechovkách, které jsem si vypůjčila od rodičů z garáže a všelijak je smíchala. Jenomže Phil to nejspíš bude chtít pojmout trochu seriózněji. „Co takhle tři sta liber a pak by se

ukázalo, co všechno za ně zvládnem?“ Chápu, že barva je drahá – co dneska není? –, ale bistro je našťástí docela malé. „Když začneme v sobotu večer, můžeme pokračovat přes celou neděli a potom v pondělí normálně otevřít.“

Philovi v tu chvíli zvlhnou oči. „Už ti někdo řekl, že jsi poklad, Nell McNamarová?“

„Slyším to den co den,“ ujistím ho s úsměvem a odvedu tak pozornost od jeho komplimentu, dřív než se začne ještě víc rozplývat a dožene k slzám i mě.

„Sice mi pořád lezete na nervy,“ popíchne nás, „ale stejně jste pro mě jako rodina. Nevím, co bych si bez vás počal.“

„Jestli se nám nepodaří nalákat sem co nejdřív víc lidí, možná to zjistíš,“ poznamenám. Tuhle práci moc potřebuju. A pokud kvůli ní budu muset strávit celý volný víkend patláním barvy po stěnách, budiž.

Kapitola 2

Vždycky když mi v bistru skončí služba, s pocitem úlevy si stáhnou z hlavy kšiltovku a vysvobodím zpod ní svůj dlouhý blondatý cop. Pak si pro sebe jako obvykle vyhradím deset minut na křivolakou cestu domů kolem svého oblíbeného obchodu. Venku je příjemně a ve vzduchu šustí podzim. Zhluboka nasávám vůni kávy linoucí se z tuctu kaváren v ulici, po níž procházím.

Bydlíme v Hitchinu, nevelkém městě v srdci překrásného hrabství Hertfordshire. Žije se tu docela dobře, ale některé krásy našeho města mi už po tolika letech strávených v jeho útrobách zkrátka unikají. Člověk je považuje za samozřejmé. Kdybyste sem přijeli na návštěvu, Hitchin by vám určitě přirostl k srdci, ale já ho považuju jenom za svoje bydliště. Prostě se tu nezastavuju a nerozhlížím se kolem dokola, abych se ujistila, že je tu nádherně.